

ти прѣдадатъ моята цѣлувка, далечна и страдна . . .“

Така писа то на татка си, притисна розовитѣ листца до кораловитѣ си устни и прѣдаде своята топла цѣлувка.

Когато настѣпи китенѣ май, то проводи на татка си роза, дарѣ на красивата родина . . .

III. Макъ.

Прѣзъ единѣ пролѣтенѣ день, татко му бѣ промушенѣ отъ вражески ножъ. Безъ въздишка и стонъ, той заспа веченѣ сънъ съ обѣрнати къмѣ родния край очи . . .

И тамъ, край буйна златокласа нива, се издигна неговия самотенѣ гробъ, по който стояха голѣми кървави петна отъ неговата кръвь.

И тамъ поникнаха дивни макове, разпукаха кърваво-червени цвѣтове — облѣти съ кръвьта на неговия милѣ татко.

И день и нощъ, по тѣхнитѣ кървави листца, блѣстятъ капчици роса, отнесенитѣ нѣкога съ теменужнитѣ сълзи.

Ст. Чешмеджиевъ.

ЖЕЧО.

Мѣсець вече Жечо ѣ боленѣ —
Крачето си счупи.
Той на пруста катѣ се кунди
Падна и го счупи.

Лѣкарьтѣ му го направи.
А той колко плака! . . .
Околъ него сега шета
Милата му кака.

Тя играчки му донася,
Пѣснички му пѣе;
А той слуша и се радва,
Радва и се смѣе.

Ч. Н. Чендовъ.